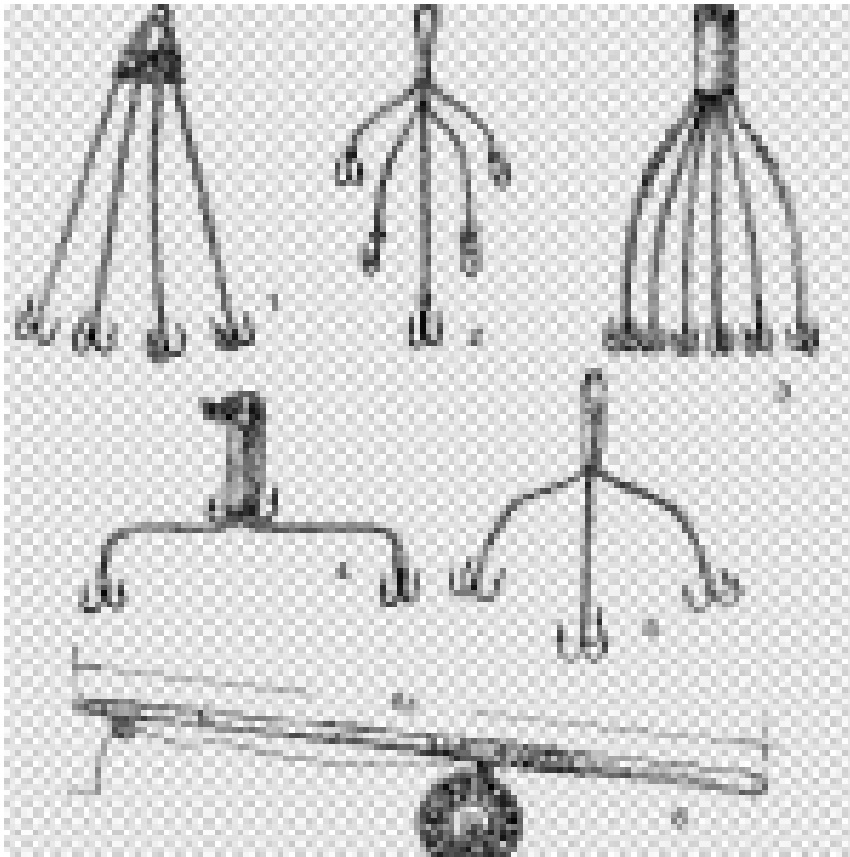

Vėgėlės sovietmečiu Nemuno žemupyje tradiciškai būdavo gaudomos nuo gruodžio 20 d. iki sausio 5 d. Vėgėlių nerštavietės ties Molyne, Viešvile, Karališkais ir kitur būdavo nusėtos 1X0,5 metro dydžio eketėmis.

Iki antrojo pasaulinio karo vėgėlės būdavo badomos vėgėliniais žeberklais, kurie po karo buvo uždrausti. Vėgėliniai žeberklai nelegaliai vėgėlių žvejybai galbūt būtų naudojami ir dabar, tačiau juos prieš maždaug 30 metų išstūmė vėgėliniai kabliai.

Vėgėliniai žeberklai buvo 50-70 cm. pločio su 16-20 ir daugiau 15-20 centimetrų nagų, sukaltų kas 3-4 cm, su „barzdikėmis“ ir labai aštrūs. Žeberklo koto ilgis, kad smeigiant pasiektų dugną, būdavo 5-6 metrų ilgio.

Maždaug 1975 – 1978 metais Nemuno ir Jūros upių žemupiuose brakonieriai vėgėlinius žeberklus ėmė keisti kabliais. Kablys trumpu spiningu ant virvutės arba valo leidžiamas į vandenį, kurio greitis 0,7 -1 m per sekundę, todėl kablys nunešamas 10-15 metrų. Traukiamas atgal, kablys užkabina pasitaikančias žuvis. dažniausiai buvo naudojami dvišakiai (ilgis 7,5-20

cm, plotis 13,5-35,5), trišakiai (ilgis 13-30 cm., plotis 21-46 cm.), keturšakiai kabliai. (ilgis 26-29 cm, plotis 21-46 cm). Rečiau pasitaikydavo penkiašakiai ar šešiašakiai kabliai.

Apie 1990 m. Nemuno žemupyje ir Jūroje vėgėlės, lašišas, lydekas, žiobrius, karšius pradėta kapoti žiogais. Ant valo užkabintas žiogas nuleidžiamas į eketę ir žuvims atsidūros virša kabliukų kertama (kapojama) iš apačios. Paprasčiausias žiogas, tai į švino gabalą įlydyti ar viela surišti keli kabliai iš nusmailintų vielų ar vinių. Žiogo aukštis 6,5-15 centimetrų.

